

ADVENTI ELMÉLKEDÉSEK

ADVENTI ELMÉLKEDÉSEK

Impresszum

A mű eredeti címe: Advent Meditations, Advent in Our Homes, by Joseph Kentenich

Kiadó: Schoenstatt Sisters of Mary

Eredeti kiadás: Schonstatt Movement, W 284 N 698

Cherry Lane Waukesha, Wisconsin 53188

schoenstatt-wisconsin.us

1–3. kiadás 1985., 2005., 2022.

Hálasan köszönjük a Waukesha-ban (Wisconsin, USA) élő schönstatti mária nővéreknek, hogy hozzájárultak Kentenich atya adventi gondolatainak magyar nyelvű kiadásához.

Fordította: Alföldi Zoltán és Ágnes, Dabóczi Tamás és Bibor, Fleischer Zoltán és Andrea

Illusztráció: Török Csenge

Lektor és anyanyelvi lektor: Komáromi Ferenc és Mária, Czigányik Zsolt és Anna, Radnai István és Márti

Szöveget gondozta: Bodó Márton

Tördelte az eredeti felhasználásával: Heiszer Erika

Családok a Családért Egyesület

Óbudavár, 2025

ISBN 978-615-5490-29-3

Adventi elmélkedések

Részletek az Advent Otthonainkban (17–67. o.)
című kiadványból, Kentenich atyától

December 1.

Naponta bátran újramezdeni

A liturgikus év egyházi szertartásait figyelmesen szemlélve láthatjuk, hogyan váltakozik a feszültség és a megnyugvás, illetve a túlcsonduló élet az évközi időszakokban. Ha még közelebbről nézzük, láthatjuk, hogy minden, amit gondolunk és érzünk, minden, amit kívánunk, és amire vágyunk, megjelenik a liturgikus időszakokban. Ideje van a nagy öröme, és ideje van a mély bánatnak és az izzó vágyakozásnak is.

Az adventi időben az Egyház emlékeztetni szeretne minket arra, hogy az igazi és egészséges szentség abban áll, hogy minden nap merjünk bátran újramezdeni. Schönstatt Család tagjaként nagyon komolyan törekszünk arra, hogy a belső életünk – élet Istennel és Istenért – kiviruljon. Ugyanakkor fájdalmasan megtapasztaljuk belső életünk rettenetes következetlenségét. Milyen féktelen viharok kavargják fel gyakran lelkünket! Ma lelkesek vagyunk, és holnap?

Assisi Szent Ferenc halálos ágyán így könyörgött rendtársainak: „Most végre kezdjük el!” Ez a megújulási vágy legyen meghatározó a mi életünkben is!

*Miért van szükségem
bátorságra ahhoz, hogy
naponta újramezdek?*

December 2.

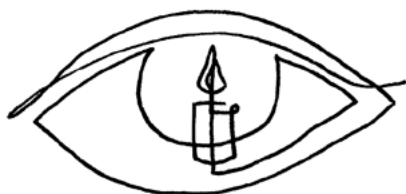
Felébredni az álomból

Szeretnénk felidézni Szent Pál szavait: „Itt az óra, amikor fel kell kelnünk az álomból.” (Róm 13,11) Ebben az adventi időszakban a legsürgetőbb az álomból való felébredés. Miféle álomból? Lehet, hogy ez a bűn álma. Lehet ez az álmoság is, amelyet még nem győztünk le. Szent Ágoston tudatosítja bennünk az élet valóságát: „Reggel van. Tudom, hogy fel kellene kelnem. A harang már megkondult, de a testem nehéz, mint az ólom, és egyáltalán nem tudok megmozdulni. Fogadkozom magamban: »Igen, bizony, felkelek.« És mégis az ágyban maradok. Ismét mondom magamnak: »Biztosan felkelek, csak még egy pillanat!« És újra csak elhatározás marad. Egy idő után a harang elhallgat, én pedig tovább horkolok.” Mit jelent ez a példa? Ideje felkelni az álomból! Alkalmazzuk ezt a lelki életünkre. Milyen gyengék vagyunk! Ideje felkelni az álomból! Munkához kell látnunk!

Szent Pál tovább magyarázza: „Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit!” (Róm 13,12) Mik a sötétség cselekedetei? Azok a cselekedetek, amelyeket a sötétség ereje, az ördög táplál bennünk, olyan cselekedetek, amelyek elhomályosítják elménket és akaratomkat. A sötétség cselekedetei életünk végén a pokol sötétségébe taszítanak minket. „Vessük el tehát a sötétség

cselekedeteit!” Vessétek el a bűnt, a langyosságot, a felszínességet, a vallásos étellel való játszadozást! Tegyétek félre mindezeket a cselekedeteket! Itt az idő! Kezdjétek el!

Mi az a munka, amit el kell végeznem?

December 3.

Öltétek fel a világosság fegyvereit!

Szent Pál figyelmeztet bennünket: „Itt van már az óra... Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit, és öltünk magunkra a világosság fegyvereit.” (Róm 13,12) „Felöltöni a fegyverzetet” – ez volt Pál apostol kedvenc gondolata. Milyen fegyvereket kell felvennünk? A világosság fegyverzetét, azaz az imádság, az áldozatvállalás szellemét. Vegyétek fel ezeket a fegyvereket!

„Mint nappal, járjunk tisztességesen!” (Róm 13,13) Nappali fényben kell járnunk. Milyen gyakorlatias volt Szent Pál gondolkodása! Nappal, amikor mindenki lát minket, nagyon lelkiismeretesek vagyunk. Világosságban kell járnunk, és mindig emlékeznünk kell arra, hogy tetteinket látják mások, és megítélik, hogy Isten minden pillanatban lát minket. Fényes nappal bizonyos gyengeségek előtérbe kerülnek. Meg kell szabadulnunk tőlük, különösen ebben az adventi időszakban. Melyik gyengeségtől kell megszabadulnunk? Nagy ünnepségektől és vendégeskedésektől, minden pletykától és minden vitától, féltékenységtől, becstelenségtől. Mindattól, ami megzavarja és gyengíti hűségünket, és elszakít minket Istentől! Mit tegyünk tehát? Szent Pál azt tanácsolja nekünk: „Öltétek magatokra az Úr Jézus Krisztust.” (Róm 13,14) Sajátítsátok el az ő magatartását, és legyetek Krisztus képmása!

Mit követel tőlünk az adventi időszak? Igent kell mondanunk mindarra, amit Szent Pál mond nekünk. A vágyakozás embereivé kell válnunk, akik a keresztény élet eszménye után vágyakoznak. Ez az egész adventi liturgia alaphangja.

A világosság milyen fegyverére van szükségem a küldetésemhez?

December 4.

Szövetségi hűség

Szent Ágoston életéből tudjuk, hogy a bűn kötelékében sínylődött. Olyan ember volt, mint mi, olyan szenvedélyei voltak, mint nekünk, olyan hibákat, bűnököt követett el, mint mi. Amikor felismerte, hogy mit kíván tőle Urunk, erős készítés támadt benne: „Szabaddá kell válnom; szét kell törnöm a láncokat.” És mégis elbukott. Nem sikerült. Egyszerűen nem sikerült neki. Elhatározásokat akart tenni, de nem tudta összeszedni a bátorságot, hogy meg is valósítsa azokat. Aztán ebben a belső küzdelemben hirtelen meghallotta egy gyermek hangját, aki azt mondta: „Vedd és olvasd!” Először nem tudta, mit jelent ez. Aztán a Szentírásért nyúlt, és elolvasta Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelét: „Mint nappal, járjunk tisztességesen; nem tobzódásban és részegeskedésben, nem bujálkodásban és kicsapongásban, nem civódásban és versengésben, hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust, és ne dédelgessétek testeteket az érzelmi vágyakban!” (Róm 13,11–13) Hirtelen lehullottak a láncok; a döntés megszületett; a nagy bűnös Ágoston átadta magát Istennek, és a nagy vágyakozás, a tettek, a valóság, a hűség emberévé vált.

Mindannyiunknak a vágyakozás, a kitartás, a szövetségi hűség embereivé kell válnunk. A szeretetszövetségben a Szűzanya megígérte, hogy kezébe veszi ne-

velésünket, és Krisztus képmására formál bennünket. Mi pedig azt vállaltuk, hogy engedjük, hogy ő neveljen bennünket. Ebben az adventi időszakban legyünk a szövetségi hűség emberei! Éljük és újítsuk meg napról napra a Szűzanyával kötött szövetségünket. Akkor ez az advent nagy áldás lesz számunkra, családjaink, gyermekeink és az ő gyermekeik számára.

Miben áll a Szűzanya szövetségi ígérete és az én szövetségi ígéretem?

December 5.

Légy gyermek!

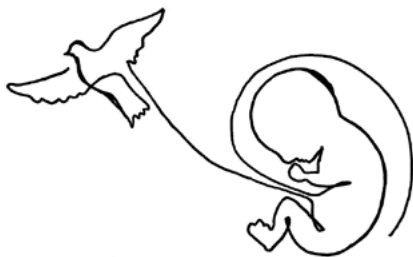
Advent ezen elkövetkező heteiben az Egyház az előttünk álló fényesen ragyogó cél felé vezet bennünket. Advent a maga erőteljes életfolyamával a karácsonyba torkollik. Mit hirdettek az angyalok a pásztoroknak? „Találni fogtok egy kisdedet...” (Lk 2,12) Legyetek kisgyermekké! Ez az a nagy cél, amelyet az advent elénk állít.

Isten úgy lett emberré, hogy kisgyermekké vált. Az Ő isteni életében csak akkor részesülhetünk, ha mi is kisgyermekekké válunk, nemcsak advent e négy hete alatt, hanem életünk végéig. Maga a mi Urunk tűzte ki ezt a célt: „Ha nem lesztek olyanok, mint a kisgyerekek...” (Mt 18, 3) Mit kíván tőlünk? Legyetek olyanok, mint a gyermekek! Lehet, hogy bizonyos fenntartásokkal fogadjuk ezt a célt; mindannyian szeretnénk megszabadulni a gyerekes szokásoktól. Egy gyermek születése karácsonykor azonban nem azt jelzi számunkra, hogy ebben az adventi időszakban arra kellene törekednünk, hogy az emberek előtt váljunk gyermekké. Isten előtt kell újra gyermekké válnunk, ahogyan Urunk is gyermekké lett a jászolban.

Az igazi gyermeki szeretet az önátadás, ahogyan azt Urunk példázta életében. Életének minden pillanatát egyetlen nagy gondolat határozta meg: „mindenkor

azt teszem, ami kedves neki.” (Jn 8,29) Az Atya akaratát a gyermek számára minden dolog mértéke. Minél inkább nyitottak vagyunk Isten felé és fogékonnyak vagyunk az isteni iránt, annál inkább védve leszünk a világ befolyásával szemben. Csak egy gyermek képes arra, hogy a világban éljen, de annak szellemiségére ügyet se vessen és közömbös maradjon iránta. Az ilyen hozzáállásnak kell törekvéseink középpontjává és céljává válnia: ebben a világban élni, de mégsem e világból valónak lenni; szolgálni a világot, ugyanakkor teljes szívünkkel, elménkkel és akaratunkkal az Atyaistenre összpontosítani.

Mit kell tennem, hogy igazi gyermek legyek az Atya előtt?

December 6.

Gyermeki szeretet az Atya iránt

„Ha nem lesztek olyanok, mint a kisgyermekek...” (Mt 18,3) Urunk hősies gyermekséget, radikális önátadást kíván követőitől. Nézzünk bele a jászolba! Advent ismét felébreszti bennünk a vágyat az igazi gyermekségre. Az adventi időszak lelki törekvése talán még erőteljesebben tudatosítja bennünk az eszmény és az élet valósága közötti távolságot. Mindenki dédelget egy bizonyos ideális képet arról, amivé lenni szeretne, de csak szomorúan és távolról tudjuk köszönteni azt, akinek lennünk kellene. Célunk és törekvésünk ebben az adventi időszakban az, hogy az Atya és a Szűzanya iránti gyermeki szeretetben növekedjünk.

Vajon az emberek ma is nagy becsben tartják a gyermeki magatartást? Nem. Úgy tűnik, a mai kor ellentétes tulajdonságokat táplál: függetlenséget Istentől, Atyánktól. Igen, mi magunkat Isten mellé, sőt fölé helyezzük. Az emberek kielégülnek abban, hogy inkább önmagukat imádják, mint Istent. Elvesztették a gyermeki érzéküket. A maguk útját járják, tornyokat építenek egyre magasabbra és magasabbra az égbe. Ha Isten szívességet akar tenni az emberiségnek, akkor csak egy dolgot tehet: megtörni a mai emberek büszkeségét. Úgy tűnik, korunk sorscsapásaival Isten meg akarja állítani és szét akarja zúzni a „mindentu-

dó” embert. Össze kell törnünk Isten előtt, és kicsivé kell válnunk előtte. Csak így tudja Isten kibontakoztatni atyai tevékenységét mai világunkban.

Képzeljük el, hogy Urunk itt állna közöttünk, és szólítana minket: „Hacsak nem leszel gyermekké...” Hogyan hangzana ez ma? Ha nem szabadulsz meg öndicsőítésedtől, önimádatodtól, ha nem válsz újra gyermekké, és nem tudod, hogy függő vagy, mi fog történni? Vizsgáljuk meg önmagunkat! Vajon nekünk is el kell mélyítenünk belső, spirituális életünket, és tökéletesebb gyermeki magatartásra és lelkületre kell szert tennünk? A függés, a kicsiség és a bizalom szellemét kell elsajátítanunk?

Hogyan növekedhetek az Atya iránti gyermeki szeretetben?

December 7.

Vágyakozás a megváltásra

Amikor a liturgián elmélkedünk, és életünk tanítójaként tekintünk rá, észrevesszük, hogy lelkünkben felébred egy nagy vágyakozás, amely egyre erősebbé, szeretetteljesebbé, sürgetőbbé válik.

Advent kezdetén énekeljük: „Jöjj el, jöjj el Emmánuel, és szabadítsd ki a fogságban lévő Izraelt.” Izrael alatt magunkat értjük? Tudatára ébredtünk-e annak, hogy mennyire nem vagyunk szabadok, mennyire sok minden fogva tart bennünket? Vajon a karácsonyi Megváltó eljövedele utáni vágyakozásunk belsőleg szabaddá tesz-e bennünket? Vágyunk-e megváltásra, megváltásra a lelki rabságból, megváltásra a földi dolgok rabságából, megváltásra a bűntől, a szegységtől és a hibáinktól? Mi, mai emberek, úgy tűnik, nagyon is rabszolgái vagyunk ennek a világnak, a földi valóságnak, amely újra és újra megakadályozza, hogy felfelé nézzünk. Vágyakozásunk a Megváltó, a megváltott emberiség, a valóban keresztény emberkép után egyre jobban eltompul.

A legnagyobb ajándék, amelyet karácsonykor kapunk, maga Megváltónk a bölcsőben és az üdvösség kegyelme, amelynek meg kell váltania és belsőleg fel kell szabadítania bennünket. Vajon karácsonyi ajándékainkat még mindig, Krisztus szeretete és megváltó kegyelme jelképeként tekintjük-e? Gondoljunk csak

arra, mennyi mindent kell ma tennünk, hogy meglepetést szerezzünk gyermekeinknek! Úgy tűnik, ma már természetes, hogy az asztalnak roskadoznia kell az ajándékok terhe alatt. Vajon tényleg érdeklik-e fiataljainkat ezek az ajándékok, és értékelik-e őket?

Milyen kevésbé tapasztaljuk meg a karácsonyi időszakban a nagy vágyat, hogy más emberré váljunk, hogy megváltottá váljunk, hogy felszabaduljunk! Ezért hálásnak kell lennünk, hogy az Egyház mindjárt az advent kezdetén elénk állítja a Szűzanyát mint ennek a vágyakozásnak az eszményképét. Ő testesítette meg az akkori emberek vágyakozását, a megváltott ember utáni vágyakozást, a megváltás utáni vágyakozást.

Mondd el Megváltónknak egyik különleges szándékodat, és könyörögj neki, hogy karácsonyig teljesítse azt! Hogyan tudok növekedni a függésben, a kicsinységben és a bizalomban?

December 8.

Szeplőtelen Mária

Szeplőtelen Szűz Mária az Isten műve, az isteni szeretet műve, a végtelen isteni szeretet, bölcsesség és mindenhatóság műve, amely végtelenül felülmúlja minden egyéb művét.

A Miasszonyunk egyszerűen egy csoda. Nem minden ok nélkül tiszteljük Őt Háromszor Csodálatos Anyaként szentélyünkben. Csoda ő számunkra a természet rendje szerint, és a természetfeletti rendje szerint is, valamint az üdvrend szerint is. Mária felülmúlhatatlan mesterműve a Teremtésnek. Tükör Ő, amibe beletekinthetünk. Amikor belenézünk ebbe a tükörbe, újra rá kellene döbbernünk saját nagyságunkra. Manapság, amikor a modern áramlatok az embert annyira eltorzítva ábrázolják, a legjobb, amit tehetünk, hogy megtanuljuk újra helyesen értékelni önmagunkat. Önmagunkat és minden egyes személyt a maga valójában. Én a saját eredetiségemben, a nevemmel, a képességeimmel Isten alkotása vagyok (egy egészen eredeti alkotás – ezt nagyon komolyan kell vennünk), nem a véletlen szülötte. Isten szeretetének az eredeti alkotása vagyok, Isten bölcsességéé és végtelen hatalmáé.

Isten teremtett minket az Ő képére és hasonlatosságára, a lehető legtökéletesebb hasonlatosságára a Szentháromságnak és a Megváltónak. Teljes tehetet-

lenségünkben és gyengeségünkben mélyen átérezzük Isten támogatásától való függőségünket. Túl kevés az erőnk ahhoz, hogy megvalósítsuk azt, amit a lelkiismeretünk diktál. Segítségre, kegyelemre van szükségünk odafentről. Sőt, föl kell minket emelni egy új állapotba. El kell fogadnunk, hogy egy másik állapotba emeljenek minket. Enélkül az emelkedett állapot nélkül nem is igazán tudjuk, miben különböznénk más teremtményektől. És most azt halljuk, hogy egyáltalán semmiféle kegyelmet nem kaphatunk Mária közreműködése nélkül. Mária ismét teljes nagyságában áll előttünk. Mi a mi feladatunk? Követni Őt.

Készen állunk az égi segítség és kegyelem befogadására?

December 9.

Vágyakozás Isten után

Az adventi vágyakozás az Isten utáni vágyakozás. A vágyakozás az ember természetes, eredeti készletése egy olyan nagyszerű jó megszerzésére, amelyet még nem birtokol. Nagyon sok jó van ezen a világon, érzéki és földi javak, szellemi javak, mint például a becsületesség, az igazság, az igazságosság, a vallás. Az adventi vágyakozás az élő Isten, a szeretet Istene, a szívünk Istene, az oltár Istene utáni vágyakozás. Ez az a nagy vágyakozás, hogy bensőségesen egyesüljünk vele, mint a legmagasabb és legnagyobb jóval. Ez az a vágyakozás, hogy megragadjon minket Isten, hogy élvezzük ezt a vele való bensőséges kapcsolatot egy olyan korban, amely a földi és érzéki javakat bálványozza.

Az embernek ez a veleszületett vágyakozása az örökkévaló, végtelen Isten után soha nem teljesülhet be tökéletesen, amíg zarándokok vagyunk ezen a földön. Gyakran úgy tűnik, hogy azt hisszük, hogy vágyakozásunkat földi javakkal le lehet csillapítani. Ez azonban nem tart túl sokáig. Lelkünk üres marad, szívünk kiszárad. Meg kell tanulnunk felhasználni mindezeket a földi kincseket, és magunkkal vinni őket Istenhez, az örök, végtelen Istennek való átadással. Szívünk nem talál nyugalmat, amíg meg nem pihen Istennél.

Hol keresem és találom meg a beteljesülést?

December 10.

Emelkedjetek feljebb!

Szent Ágoston arról beszél, ahogy az élő Istent keresi. „Minden teremtettt dolgot megcsodáltam, és mindet megkérdeztem: »Te vagy az én istenem? Lehetsz-e az én legfőbb, értékes jóm?« Élveztem a földi dolgokat: a vagyont, a pénzt, az élvezeteket, mindent, amit a világ kínálhatott nekem. De a kérdésre: »Te vagy az én istenem?« mindig azt a választ kaptam: »Nem, nem én vagyok az. Emelkedj feljebb!« Akkor felemelkedtem a csillagokhoz, az égboltozathoz, a Naphoz. Mindegyiküktől megkérdeztem: »Te vagy az én istenem? Tudod-e csillapítani bennem ezt a csillapíthatatlan boldogságszomjat?« És a válasz az volt: »Nem én teremtettem magam. Emelkedj feljebb, feljebb, még magasabbra!«”

A mindennapi élet minden csalódása újra és újra azt kiáltja felénk: „Feljebb! Emeljétek fel szíveteket Istenhez, a végső, a végtelen jóhoz, az örök szeretethez!”

Mit tehetsz annak érdekében, hogy biztosítsam feljebb emelkedésemet?

December 11.

Vágyakozás az örökkévalóság után

Miért csak akkor találhatjuk meg az igazi, valódi boldogságot, ha megtaláltuk Istent, ha átadtuk magunkat neki, ha megragadott minket? Isten által és Istenért lettünk teremtvé, az Isten utáni éhség mindig jelen van a lelkünkben. „Örök szeretettel szeretlek titeket, és könnyörülettel telve magamhoz vonzottalak titeket.” (Jer 31,3) Isten az örökkévalóságtól kezdve végtelenül nagy szeretettel gondolt ránk, és ezt az örökkévalóság utáni vágyakozást, az iránta való vágyakozást természetünkbe helyezte. Miért harcol hát a világ Isten ellen? Miért menekülnek az emberek tőle, a Teremtőjüktől? Miért ragaszkodnak mértéktelenül más teremtményekhez, földi javakhoz? Miért nem használják ezeket a kincseket az örök, végtelen Istenhez való felemelkedésükre? És mi mit teszünk?

Hogyan élte meg a Szűzanya ezt a vágyakozást adventben? A Szűzanya nagy vágyakozást táplált a szívében Isten után, és ezt a vágyakozást az életben megvalósította. Vágyakozásának mértéke volt a beteljesedés mértéke. Milyen végtelenül nagy lehetett a Szűzanya szívében a vágyakozás, amiért a legnagyobb kincset adta az emberiségnek, Jézust, a mi Megváltónkat.

*Hogyan használhatom a földi kincseket az Istenhez való
felemelkedésemhez?*

December 12.

A vágyakozás tulajdonságai

Advent a vágyakozás ideje. Minden keresztény vágyakozásának természetfelettinek, rendkívülinek, folyamatosan növekvőnek és gyakorlatiasnak kell lennie.

Vágyakozásunknak természetfelettinek kell lennie. Vágyakozásunk az Istenre irányul, a háromszemélyű Istenre, a velünk élő örök Isten Országára.

Vágyakozásunknak rendkívülinek kell lennie, minden más vágyat felülmúlónak. Hányféle vágyakozás és beteljesülési vágy szunnyad a lelkünkben! És ha az Isten utáni vágyakozásunk nem elég erős, akkor más, földi örömekre irányuló késztetések háttérbe szorítják.

Vágyakozásunknak folyamatosan növekednie kell. Ha nem válik egyre érettebbé, hamarosan megszűnik létezni.

Vágyakozásunknak gyakorlatiasnak kell lennie. Egy nagy valóságra kell irányulnia, és nem válhat ábrándá. Szent Teréz csodálkozik azon az emberen, aki csak vakondtúrásokat lát, és azokat akarja megmászni. Milyen belső erők ébrednek fel az ilyen emberben? Valószínűleg semmilyenek. És most gondoljunk az ellenkezőjére: egy ember meg akarja mászni a legmagasabb csúcsot, a legmagasabb hegyet ezen a földön!

Mennyi erőt ébreszt egy ilyen cél! Így kell tehát a legmagasabb célokat választanunk magunknak. Ápolnunk kell a vágyakozást Isten teljes uralma iránt magunk és családunk felett. Magas célok! Nagy dolgokat akarunk tenni Istenért, de a mindennapi életben gyakorlati lépésekkel kell kezdenünk.

Mik az életcéljaim? Milyen apró lépéseket kell tennem, hogy elérjem azokat?

December 13.

Vágyakozás – szent remény

A Szűzanya a megváltott emberiség eszményképeként áll előttünk. Nagy vágyakozása miatt ő teljesen meg volt váltva, sőt visszamenőleg is meg volt váltva. Teljesen át volt változtatva és már előzetesen át volt változtatva. A liturgia ebben az adventi időszakban bennünk is fel akarja ébreszteni a nagy vágyakozást egy ilyen kegyelmi csoda iránt.

Mária ennek a vágyakozásnak a példaképe és Anyja, egy olyan vágyakozásé, amelyet szent reménynek, szent bizalomnak és rendíthetetlenül erőteljes együttműködésnek kell működésbe hoznia.

A vágyakozás szent remény. Reméljük, hogy olyan nagyszerű jót kapunk, amelyet még nem birtoklunk. A szent remény a legnagyobb jóra, Istenre való lelkes vágyakozás. Kétségtelen, hogy nagyon nehéz ezt a legnagyobb kincset megszerezni és magunkévá tenni. Mindannyian megtapasztaltuk már, hogy minden, ami bennünk van, lehúz bennünket. Annyi akadály van a mai életben, amelyek hajlamosak elzárni az utunkat az élő Istenhez, és távol tartanak tőle. Hősies reménység és isteni kegyelem nélkül aligha merjük kinyújtani kezünket az egyedülállóan nagy jó után, aki egyedül képes betölteni szívünket és beteljesíteni vágyakozásunkat.

Milyen akadályok tartanak távol Istentől? Hogyan győzhetem le őket?

December 14.

Vágyakozás – szent bizalom

A vágyakozás az Istenbe vetett szent bizalom. A vágyakozás bizonyosság és bizalom nélkül, hogy egy napon birtokba vesszük azt, amire bizakodva vágyunk, csak játszadozás és képzelgés. Máskülönben soha nem engednénk, hogy a vágyakozás érzései növekedjenek, és egy idő után elnyomnánk őket. Bízunk kell abban, hogy egy napon Isten beteljesíti szívünk vágyakozását. És mivel itt egy olyan jóval van dolgunk, amit rendkívül nehéz megszerezni, abban is bízunk kell, hogy lassan minden akadályt le fogunk győzni. Idővel képesek leszünk megérinteni Istent, hogy megragadjon minket, és a legbensőségebben egyesüljünk vele. Ma azonban nagyon nehéz kitartani, mert az élet oly sokféle jót kínál nekünk, és nyomást gyakorol ránk, csábít minden élvezetével!

A vágyakozás szent együttműködés. Vágyakozásunknak hatékonnyá kell válnia. Be kell vetnünk magunkat, hogy Isten is felfelé tudjon vonzani minket magához. Meg kell szabadulnunk attól a mágnestől, amely túlzottan odavonz minden földi kincshez.

A Szűzanya megtestesítette az egész emberiségnek ezt az intenzív vágyakozását, és levonzotta hozzánk Isten Fiát. A vágyakozás gyermekei mindig a beteljesülés gyermekei. „Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az

igazságot; mert ők kielégülést nyernek.” (Mt 5,6)
A Boldogságos Szűzanyában erős és csillapíthatatlan éhség volt a Megváltó iránt. Éhes volt, de nem a korabeli izraeliták éhségével. Ők éheztek valakire, aki megszabadítja őket a politikai rabszolgaságtól és a földi szükségletektől. Az övé azonban az iránti éhség volt, aki megszabadítja őket a bűn rabszolgaságától. Éhség volt a Megváltó után, aki megnyitja számunkra az utat a Mennyei Atyához, és lehetőséget ad a mennybe jutásra.

Mit tegyünk a következő napokban? Szerintem szenvedélyesen kérjük a Szűzanyát: „Vigyél magaddal; gondoskodj róla, hogy valóban a szent vágyakozás gyermekeivé váljunk.”

Hogyan erősíthetem meg az Istenbe vetett bizalmamat, és hogyan működhetek jobban együtt a terveivel?

December 15.

Megosztjuk a vágyakozásunkat

Advent idején a Szűzanya a vágyakozás példaképeként áll előttünk. Szeretnénk hozzá könyörögni: „Húzz minket közel magadhoz. Gondoskodj róla, hogy a szent vágyakozás igazi gyermekeivé váljunk. Adj nekünk legalább egy kicsit a te szent és túláradó teremtvő vágyakozásodból.”

Mi a vágyakozásunk tárgya? Emlékezzünk a mondásra: „A szív bőségéből szól a száj.” Mi a beszélgetéseink témája? Amikor férj és feleség közösen leülnek, vagy amikor gyermekeinkkel és barátainkkal vagyunk együtt, a politika, a létért való küzdelem, a sport, a becsület és a megbecsülés foglalkoztat bennünket? Úgy tűnik, hogy bennünk minden ezek körül az értékek körül összpontosul. Csak ez tölti meg a szívünket?

Ha a szívünkben nem Isten áll a középpontban, beszélhetünk-e egyáltalán vallási értékekről? Talán szégyellnénk. De miért? Ezek az értékek kincset jelentenek számunkra, és vágyakozásunk tárgyát képezik? Lehet, hogy a családapa és a férj nagyon mélyen valóságos; azonban lehet, hogy inkább a titok fátylát teríti a lelke fölé. És mégis: „A szív bőségéből szól a száj.” Amikor a szív tele van Istennel, vágyakozással iránta

és a felettünk való uralma iránt, akkor ezt valamilyen formában ki kell fejeznünk.

Hogyan tehetem jobbat a körülöttem lévő emberekkel folytatott beszélgetéseimet?

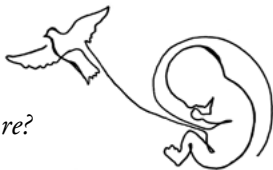
December 16.

Egy új Betlehem

Az advent a várakozás és Krisztus eljövetele utáni vágyakozás időszaka. Krisztus minden eddiginél tökéletesebb formában akar megszületni bennünk. Az egész világban is újjászületik majd, amikor mindenki belenövekszik az ő hasonlatosságába, és Krisztus képmásává válik. Krisztus a mi Schönstatt-családunkban is újjá akar születni. A schönstatti kegyhely a mi korunk új Betleheme, ahol a Boldogságos Szűzanya mindig újra megszüli Krisztust a szívünkben.

A vágyakozás, hogy Krisztus megszülessen bennünk, kettős hatással lesz ránk: egyre inkább rá fogunk ébredni saját tökéletlenségünkre, és nagyon elégedetlenek leszünk önmagunkkal. Nagyon is jól tudjuk, hogy nem tudjuk elérni azt, amit el szeretnénk érni. Ezért ennek az önmagunkkal való elégedetlenségnek kell jövőbeli törekvéseink hajtóerejévé válnia. A Szűzanya karjaiba kell vetnünk magunkat. Ő a mi nagy nevelőnk, és szentté fog formálni minket. Nem halogathatjuk tovább, most, ebben az adventi időszakban kell újrakezdenünk. Legyünk a szent vágyakozás gyermekei!

*Milyen hatása van
Krisztus születésének az életemre?*

December 17.

Az Ég felé irányuló szív

A Szűzanya a szent vágyakozás anyja és példaképe. Mint a hatalmas vágyakozás gyermeke, szíve mindig az Ég felé fordult, szíve rendkívül szabad és kivételesen erős volt.

Szíve az Ég felé irányult. „Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.” (Lk 12,34) Ki volt az áldott Boldogasszony kincse? A mi Megváltónk. Mária teljes élete egyedül Jézushoz tartozott. Szíve az Ég felé fordult, és mindig az örök Isten és a világ Megváltója körül forgott. Csak azért élt, hogy az Atya kedvében járjon. „Íme, az Úr szolgálóleánya.” Szívét soha nem tette földi kincsek rabszolgájává. Nem akart földi gondok szolgálja lenni, nem, nem, nem! Arra vágyott, hogy az örökkévaló, végtelenül nagy Istent szolgálja. Ezért volt telve örömmel.

Még akkor is, amikor Isten arra kérte, hogy a szenvedés kelyhét a végsőkéig kiigya, Mária örömmel birtokolta Istent. Ezért mondhatta: „Szívem ujjong megváltó Istenemben.” (Lk 1,46) Szívében örökké tartó örvendezés volt az Úrban, mert folyamatosan körülötte forgott, Aki után vágyakozott.

*Az én szívem is az Ég felé vágyakozik,
mint a Szűzanya szíve?*

December 18.

A szabad és erős szív

A Boldogságos Szűzanya a vágyakozás gyermekeként *rendkívül szabad szívvel* rendelkezett. Isten volt a szíve mágnese, aki magához vonzotta. Ezért minden földi kincs másodlagossá vált számára. Csak Isten akaratával összhangban függött a földi dolgoktól.

Milyen a mi szívünk? Úgy tűnik, nagyon is az anyagi javaknak, a rangnak, a megbecsülésnek a rabja. Mint a rabszolgák, úgy vagyunk ezekhez a dolgokhoz láncolva. És mit szeretne a mi Urunk, amikor karácsonykor újra eljön? Szét akarja törni a rabszolgaság láncait, melyek körülvesznek bennünket, fel akar szabadítani és kiváltani a fogságból. Haza akar vezetni minket az örökkévaló, végtelen Istenhez.

És mi mit tehetnénk? Minden földi kincs váljék másodlagossá számunkra! Csak annyira használjuk és ragaszkodjunk hozzájuk, amennyire az Atyának tetszik. Csak Istennel egységben szabad ragaszkodnunk férjünkhöz, feleségünkhöz, gyermekeinkhez. Ennek így kell lennie, és maradjon is így.

Az Áldott Szűzanyának *erős volt a szíve*. Nem tört meg a keresztség és a szenvedés alatt. Miért? A reményt és a lángoló vágyakozást a keresztség és a fájdalom táp-

lálja. A reménység és az Isten utáni vágy felébreszti az Istenbe vetett bizalmat és adja az erőt a fájdalomban.

És mi a helyzet a mi szívünkkel? Meg kell tanulnunk értékelni a keresztt mérhetetlen áldását. Érhet keresztt és szenvedés, lehet napi tapasztalatunk az, hogy egyik csalódás ér a másik után. De mi célból? A keresztt és a szenvedés egyszerűen váltságdíj, az ára annak, és a klasszikus út ahhoz, hogy egy nap megtapasztalhasuk Istent. Mindaz, ami másokat megtörhet, minket erőssé tesz, és még nagyobb vágyat, még erősebb bizalmat ébreszt bennünk.

Hogyan válhat a szívem igazán erőssé és szabaddá?

December 19.

A fény jele

Ebben a szent adventi időben könyörögjünk a Szűzanyához, hogy lobbantsa lángra szívünket vágyakozásával, és kérjük Urunkat, hogy szülessen meg újra bennünk. Mit szeretne tenni velünk, felületes emberekkel a jászolban fekvő Úr? A Szűzanya képében a megváltó kegyelem hatásait látjuk. Úgy áll előttünk, mint a fény és a megváltás egyedülálló jele, a béke és a győzelem egyedülálló jele.

Ő a fény és a megváltás jele. Szánjunk rá néhány pillanatot és szívjuk magunkba egész ragyogását! De még egy kis időt is nehéz rá szakítanunk. Az élet egyik helyről a másikra hajszol bennünket. Úgy tűnik, a vallási dolgokra nincs időnk, úgy tűnik, nincs hozzá türelmünk, vagy nem érdekel minket eléggé. Pedig Szűzanyánkhoz kellene hasonlítanunk magunkat! Ő a világosság nagy jele. És mik vagyunk mi? Nem tudom, mit mondhatnék. Azt kellene mondanom, hogy mi az éjszaka jele vagyunk. Hogyan kellene hatnia, és hogyan hat bennünk a megváltó kegyelem? Igen, lassan, nagyon lassan a Szűzanya képével összhangban válunk a Világosság ragyogóan fénylő jelévé.

Mennyi időt szánok az Istennel kapcsolatos értékekre?

December 20.

A béke és a győzelem jele

Nézzünk ismét tükörbe: *a Szűzanya a béke jele*. Fordítsunk időt rá, és elmélkedjünk ezeken a szavakon, ne csak ismételgessük őket. Ki vagyok én magam? Ki vagyok a családomban, a barátaimmal, a munkahelyemen? A béke jele vagyok-e? Bárhol vagyok, bárhova megyek, a békét terjesztem magam körül? Megvan-e bennem a szív békéje? Vagy csak színlelem? Az elégedetlenség jele vagyok, így ahol járok, ott forradalom lesz? A forradalom jele vagyok? Mit indít el bennem a megváltó kegyelem? Nagyon lassan a béke jelévé fog formálni.

A Szűzanya a győzelem jeleként áll előttünk. És én? Én is a győzelem jele vagyok? Vagy a vereség és a rombolás jele? Megfulladt bennem a kegyelem, és így az eszményem képe is eltűnt? Mit szeretne a karácsonyi kegyelem megvalósítani bennem? Micsoda kegyelmi nap lehetne a karácsony, ha a kegyelem rendkívüli és nélkülözhetetlen ajándékai a mieink lennének!

Hogyan válhatok a béke és a győzelem jelévé?

December 21.

Túl sok – túl kevés kívánság

Ez az advent Istenhez vezet minket. Miért olyan nehéz nekünk megtalálni Őt? Két választ adhatunk, bár első látásra ellentmondásnak tűnhet:

Túl keveset várunk el Istentől. Túl sokat követelünk tőle.

Túl keveset várunk el tőle. Isten gyakran csak egy elképzelés, nem pedig megtapasztalt valóság. Úgy tűnik, nagyon keveset jelent számunkra. Emiatt nem is tud támogatni minket. Milyen gyakran imádkozzuk: „Segítségünk az Úr nevében van.” Valóban az Úrnál van a segítségünk? Vagy a pénztárcánkban? Hol van a mi segítségünk? Hová fordulunk segítségért? Éjjel-nappal keményen dolgozunk. Valóban az Úrban van a segítségünk? Vagy magunkban, az emberekben, a dolgokban? Istennek újra valósággá kell válnia az életünkben. Neki kell a mi trónusunkká, támaszunkká válnia. Túl keveset várunk tőle, mert túl kevésbé tapasztaltuk meg az ő erejét, jóságát, hűségét.

Túl sokat várunk tőle. Elvárjuk, hogy nyílt kártyákkal játsszon. Elvárjuk Tőle, hogy mutassa meg, melyik úton fog vezetni. Mi saját magunk szeretnénk meghatározni, mit tegyen értünk, és rávenni, hogy teljesítse kívánságainkat és vágyainkat. Szeretnénk felfed-

ni az útjait és meghatározni cselekedeteit. Sokszor megkérdezhetnénk magunktól: „Mi a célja? Hát hogy élnek a szomszédaink? Mennyi boldogságot élnek meg! És mi? Legkedvesebb gyermekeink betegek és tévelyegnek. Uram! Hogyan érthetnénk meg mind-
ezt?” Mire számítunk? Arra várunk türelmesen, hogy Ő felfedje előttünk terveit a legnagyobb részletességgel? Nem kell ismernünk az egész tervet. Csak annak kell meggyőződésünkké válnia, hogy a terveit szeretetből születnek. Magához akar vonni minket, gyakran kereszt és szenvedés által. Meg kell küzdenünk azért, hogy elfogadjuk Isten terveit, és ne az Ő akaratát próbáljuk meg a miénkhez igazítani.

Mit várok el Istentől?

December 22.

Krisztus rejtve jön hozzánk

Advent Krisztus háromszoros születésére, Megváltónk háromszoros eljövetelére emlékeztet bennünket. Először is, testben való eljövetelét ünnepeljük: „Az Ige testté lett...” (Jn 1,14) Isten Fia egyszerű gyermek alakját vette fel. A kicsinység ruhájába öltözött.

A második eljövetel a mi lelkünkbe való érkezése. A keresztség által templommá, a Szentháromság lakóhelyévé válunk. Milyen formát ölt Isten a szívünkben? Rejtett formában jön el hozzánk. A tabernákulumban a kenyérben rejtje el magát. A világ eseményeiben is burkoltan és elrejtve találkozik velünk. Az Ég felében így imádkozunk: „Látunk minden történés mögött: ott állsz atyáian, csendben.” Az örök Isten arca rejtve van, keze láthatatlan. Meleg atyai keze megérint bennünket az élet minden eseményében. Gyakran vaskesztyűbe öltözik, különösen az élet sorcsapásaiban. Lényegében mindig ugyanaz: az örök Isten rejtett keze megérint bennünket.

Mikor tapasztalom leginkább Isten rejtett kezét?

December 23.

Krisztus nagy hatalommal és dicsőséggel jön hozzánk

Urunk harmadik eljövetele az ítélet napján lesz. Akkor már nem rejtetten, hanem nagy hatalommal és dicsőséggel fog előttünk állni. Itt a földön az örökkévaló, végtelen Isten elrejtett dicsősége és fensége előtt kell meghajolnunk. Számunkra láthatatlan marad, de a végén nagy öröm vár ránk. Ugyanis akkor fogjuk szemtől szembe látni Azt, akit szívünk szeretett, és akire vágyott. Idézzük fel gyakran az utolsó ítélet napjának ezt a képét, különösen akkor, amikor sötétség vesz körül bennünket, amikor nem értjük az örökkévaló Isten nyelvét a hétköznapiakban és egyszerű életünkben, amikor kételkedünk létezésében.

Milyenek leszünk az utolsó ítélet napján? Minden álarcunktól és színlelésünktől megfosztanak. Minden, ami a szívünkben van, minden istentelen gondolat és minden, amiért még nem vezekeltünk, lelepleződik és felszínre kerül. Minden titkos, rejtett gondolatunk és fenntartásunk mindenki számára láthatóvá válik: a feleségem, a férjem, a barátaim, a gyermekeim, az ellenségeim számára. Mindenki betekintést nyerhet majd életem minden részletébe.

Most, az adventben nem szeretnénk-e mi magunk is levenni belső életünk álarcait? Van-e bátorságunk, hogy a bennünk lévő csalódások, a számos kudarc,

bűn és tökéletlenség ellenére minden nap újra és újra az igazi, keresztény élet eszménye felé törekedjünk? Van-e bátorságunk minden napot újakezdeni, annak ellenére, hogy biztosan tudjuk, hogy este egyik kudarcot a másik után kell majd bevallanunk, újra és újra és újra?

Hol kezdhetem el levenni az álarcokat belső életemről?

December 24.

Béke

Ma egyetlen nagy kiáltás hallatszik az egész emberiségből. Ez ugyanaz a kiáltás, amelyet mi is érzünk magunkban; kiáltás a békéért. Béke – a mi szívünk is békéért kiált, mert belsőleg olyan rettenetesen megosztottak vagyunk. Hányszor eltapostuk már a lelkiismeretünket, hogy ne érezzük ezt a belső meghasonlottságot! És mégis, csendes óráinkban, különösen karácsonykor, újra felébred bennünk a régi vágyakozás az őszinteség, a belső béke után.

Béke! Igen, családi életünk szomjazza a békét. Ezen a területen is mennyi zűrzavart, mennyi vizályt találunk! A nemzetek békéért kiáltanak, az egész világ békéért kiált.

Amikor megkérdezzük Urunkat, hogy Ő mit ért békén, nagyon világos választ ad. Azzal kezdi, hogy megkülönbözteti azt a békét, ami a világ szemében béke, és azt, amit ő ért béke alatt. Hogyan látja a világ a békét? Saját tapasztalatainkat és megfigyeléseinket kell értelmeznünk: a világ a békét részben vagy teljesen az Istentől való elfordulásban és a földi javak fogságában látja; a javak, a hatalom és az élvezetek imádásában.

Ezzel szemben Urunk azt mondja, hogy én nem ilyen békét adok. Az én békémet adom nektek. Mit jelent

ez? Mit tett a mi Urunk? Egész életében csakis és mindig az Atya akaratára gondolt és kívánságának teljesítésére törekedett. Ez a béke előremutató jelentése, a jó cél, amely felé törekednünk kell. Ez azonban feltételezi – amint azt Urunknak, a Béke Fejedelmének életében látjuk –, hogy fel kell szabadulnunk. Nem azt akarom mondani, hogy meg kell szabadulnunk a földi dolgoktól. Meg kell szabadulnunk azoktól a dolgoktól, amelyek a béke halálos ellenségei, és megakadályozzák, hogy életünket az élő Istenre irányítsuk. Mik ezek a halálos ellenségek? Urunk legyőzte ezeket életében, különösen a jászolban.

„Nekem a legkevesebbet!” – szólít fel minket. „Nekem a legkisebb földi jót.”

Mitől tör ki köztünk a háború? Hogyan kezdődik egy vita? Általában akkor történik ilyesmi, amikor földi dolgok forognak kockán. A pénzzel és a javakkal kapcsolatban vigyáznunk kell, hogy ne távolodjunk el Isten akaratától. Ugyanez vonatkozik a büszkeségre és a megbecsültségre, az örömré és az élvezetre. Urunk a jászolból újra és újra felszólít bennünket: „Nekem csak a legkevesebbet.”

Hogyan tudom megélni a „Nekem a legkevesebbet” üzenetét az én élethelyzetemben?

Mit is jelent nekünk a karácsony?

Egy fiatalemberről mesélték, aki egy híres ügyvédi irodában dolgozott. Katolikus volt, mint sokan mások, de felszínesen katolikus. És ahogy az néha előfordul, az apróságok mélyen meg tudják érinteni a lelket, igen, fel is kavarják. Karácsonyra a főnöke egy egyszerű karácsonyi üdvözlőlapot küldött neki Olaszországból, egy olyan üdvözlőlapot, amelyet mindannyian ismerünk: a Megváltó a jászolban, az egyik oldalon a szegény kis pásztorok, a másik oldalon a Szűzanya és Szent József, mélyen elmerülve a jászol előtti áhítatban. És mindent valami különleges melegség, ragyogás, természetfeletti öröm hatott át.

Valójában ez volt az első alkalom, hogy a karácsony mélyen megérintette a fiatalember szívét. Valószínűleg sokszor láttunk már ilyen képeslapot, de nekünk semmit sem jelentett. A fiatalember hirtelen rájött: „Eddig a kereszténységet lényegében paragrafustörvények gyűjteményeként értelmeztem.” Tulajdonképpen egy ügyvédi irodában dolgozott, „itt is paragrafus, ott is paragrafus, ha minden paragrafust betartunk, akkor teljesítettük a kötelességünket.” De egyszer csak rádöbbsent, hogy a kereszténység nem más, mint az isteni betörése a földiekbe.

Látják, az isteni betörése a földiekbe, ez a kereszténység lényege.

Ez elsősorban tisztán külsődleges. Isten mintegy betör a teremtésbe. *Et verbum caro factum est.*¹ Mit jelent ez?

Abban a pillanatban, amikor a Megváltó szíve dobogni kezdett, az Atya rendelkezett egy hangszerrel, amelyen eljátszhatta szerelmes dalait. Mit jelent ez? Az Istenember szíve egyúttal Isten szíve is volt. Látják? Most az örökkévaló Atyaisten játszhat szerelmes dalokat ezen a húros hangszeren. (...)

Értik? Az isteni betörés nemcsak az isteni személy betörését jelenti a földi világba, hanem az isteni értékek és az isteni kapcsolatok betörését is a világ kormányzásába. Furcsa módon mi, mai emberek már nem értjük Isten vezetését a világban, azért, mert sok szenvedést látunk mindenfelé. (...)

Egy spanyol királyról hallottam egy történetet. Ez a király mélyen vallásos volt. Ám lakott egy nemesember, egy arisztokrata az udvarában, aki felületesen élte meg a vallásosságát. Névleg volt katolikus, mint ahogy sokan mások. Egy nap a király meglátogatta ezt a nemesembert, aki mindent megtett, hogy a király kedvében járjon.

¹ És az Ige testté lett. (Jn 1.14)

Amikor a király elbúcsúzott, azt mondta a nemesnek: Nagyon köszönöm a csodálatos fogadtatást. De ha szabad valamit mondanom, akkor arra kérlek, hogy karácsonykor a Megváltót fogadjátok úgy, mint a királyok királyát.

És mint már mondtam, vannak szavak, amelyeket ezerszer is lehet hallani, de semmit sem jelentenek, és akkor egyszer csak valami a helyére kattan. A nemes hirtelen tudta: van valami isteni, ami betör a történelembe. Egy isteni személy tör be a történelembe, és isteni értékeket és isteni normákat kapunk.

Látják, ez valami egészen rendkívüli.

Isten nem csak emberré lett, tehát nem csak az emberi természetbe tört be. Isten gyermekké lett. Mit fejez ki ez a kijelentés? Azt, amit a Megváltó később apostolainak fontos törvényként tanított: Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mehettek be a mennyek országába. Értik, hogy ez mit jelent? Gyermekeké válni – egy új érték! Igen, ez a keresztyénység legnagyobb értéke, hogy gyermekké tesz bennünket a Mennyei Atya előtt. Látják, ez az a világ, amelyben most hónapról hónapra élünk: az Atya előtti gyermekiség világa.

„Az adventi időben emlékezni szeretnénk arra, hogy az igazi és egészséges szentség abban áll, hogy minden nap merünk bátran újakezdeni. A Schönstatt Család tagjaként törekszünk arra, hogy a belső életünk – élet Istennel és Istenért – kiviruljon. Ugyanakkor fájdalmasan megtapasztaljuk belső életünk rettenetes következetlenségét. Milyen féktelen viharok kavarnak fel gyakran lelkünket! Ma lelkesek vagyunk, és holnap?” – írja Kentenich atya. Ez a kis kiadvány alapító atyánk gondolataival segít minket, hogy a karácsonyi készülletünk kitartó és a lényegre irányuló legyen. A gyermekektől tanulva felszítsuk magunkban a vágyakozást, de ne csak az ünnep külső körülményei vagy hangulata után, hanem a megtestesülő Isten iránt.

